**PERSECUTAREA LUI LOIC LE RIBAULT**

**I**

*Îmi voi continua acţiunea de a distribui OS5 în ciuda întregii opoziţii. O fac pentru toţi acei pacienţi pe care am onoarea să-i îngrijesc, pentru cei care au fost abandonaţi de medicina modernă, incapabilă să le ofere un tratament, pentru cei care au descoperit că tratamentele ortodoxe oferite erau mai rele decât boala în sine.*

Loïc Le Ribault

Loïc Le Ribault, cel mai renumit specialist al Franţei în medicină legală1, specializat şi în bioxidul de siliciu, s-a stabilit în împrejurimile întunecoase ale hanului *The Flying Fish* din portul St. Helen, Jersey. Ridicând din umeri şi exprimându-se într-o engleză poticnită, el explică modul în care hanul a ajuns să-i devină casă şi birou.

Cunoaşte aproape pe toată lumea din bar, îi cunoaşte pe şoferii de autobuz, vânzătorii din magazine şi pe mulţi dintre proprietarii de ambarcaţiuni din port. Îi cunoaşte pentru că i-a tratat de „boala cutare şi cutare”. „Pe mulţi i-am vindecat cu OS5”, spune el. Stând la *The Flying Fish*, bând bitter şi fumând ocazional o Gauloise, Le Ribault nu pare a fi omul care a fost alungat din Franţa pentru că a descoperit şi a distribuit un tratament pentru artrită şi pentru alte afecţiuni comune.

În anul 1985, când lucra ca expert independent în medicină legală pentru justiţia franceză, Le Ribault şi-a unit forţele cu un cercetător chimist extrem de apreciat, profesorul Norbert Duffaut de la Universitatea din Bordeaux. Cei doi sperau să finalizeze împreună

---

[1] Loic Le Ribault are titlul de BA (Licenţiat în Arte), obţinut la Sorbona (1970), titluri academice în Oceanografie, Ecologie şi Ştiinţa Solului, Paris (1971), un masterat în Geomorfologie, Paris (1971) şi trei doctorate, în Sedimentologie, ştiinţă şi Medicină Naturopatică. I s-au conferit multe titluri de onoare şi premii şi este autorul a cinci cărţi şi a peste 100 de lucrări publicate, plus multe articole. Între anii 1982 şi 1991 Le Ribault a furnizat dovezi în peste o mie de cazuri ale poliţiei, ajutând la condamnarea a peste 800 de persoane, vinovate în principal de asasinate şi de alte crime violente.

El a introdus în medicina judiciară franceză nu doar microscopul cu scanare electronică ci şi tipul de laborator mobil dotat cu înaltă tehnologie, amplasat în partea din spate a unei dube.

cercetarea asupra bioxidului de siliciu organic, substanţă despre care credeau că are o gamă largă de întrebuinţări terapeutice. După doisprezece ani de eforturi comune, Duffaut a murit, otrăvit în împrejurări suspecte, poate ca o consecinţă a activităţii lor, iar Le Ribault a stat două luni în arest într-o închisoare franceză.

Astăzi Le Ribault este independent, forţat să se „îngroape” în Jersey, un străin fără ţară, urmărit de poliţia franceză, cu viaţa transformată într-o aventură disperată. Plăteşte preţul eşecului în lupta cu ortodoxismul ştiinţific, profesioniştii din medicină şi cu cercurile guvernamentale franceze.

Loïc Le Ribault este tipul clasic de francez. Este flegmatic, iar atunci când nu râde blând şi autodezaprobator, pe faţa sa mobilă apare toată tristeţea lumii, exprimată parcă de un clovn. Hainele sale obişnuite, ponosite, şuviţele albe de păr ce plutesc în jurul capului său pleşuv şi lipsa unei engleze fluente, pentru care se scuză continuu – toate acestea îl fac pe Le Ribault să pară înţelept dar neglijent. Când îl asculţi trebuie să-ţi aduci aminte din când în când că în ultimii cinci ani a pierdut totul cu excepţia minţii sale.

## O VECHE PROMISIUNE ÎNTR-UN FIR DE NISIP

Cu treizeci de ani în urmă, la vârsta de douăzeci şi ceva de ani, Loïc Le Ribault era un savant precoce, cu lucrări senzaţionale publicate de Academia Franceză de ştiinţe. La douăzeci şi patru de ani, în 1971, a descoperit o funcţie nouă a microscopului electronic (ESM – abrev. pentru *electron scanning microscope*), care i-a dat posibilitatea desluşirii firelor de nisip.

Până atunci microscopul electronic, capabil să mărească de 30.000 de ori în vremea aceea, fusese folosit în biologie şi medicină şi nimeni nu-şi imagina că ar putea fi folosit pentru examinarea rocilor. La ESM Le Ribault a descoperit că putea discerne întreaga istorie a unui fir de nisip: unde şi când a apărut, cum s-a format, unde şi cum a fost transportat, unde a fost dus apoi şi cât a stat în acel loc.

La terminarea cercetării avea o listă de 250 de criterii prin care se putea diagnostica istoria nisipului.

Domeniul a devenit apoi aşa de specializat încât instruirea unui om de ştiinţă în cunoştinţele tehnice necesare efectuării acestor teste

dura trei ani2.

Abordarea analizei şi detecţiei nisipului de către Le Ribault avea unele întrebuinţări academice şi comerciale dar, în mod clar, era un ajutor de nepreţuit pentru poliţie. Pe când lucra la universitate, Le Ribault a fost abordat de FBI şi a devenit unul dintre consultanţii lor în probleme de medicină legală.

În ciuda descoperirii unei noi utilizări pentru ESM, după ce s-a specializat în această direcţie, Le Ribault a constatat că era dificil de găsit un post în universităţi. Prin urmare, în anul 1982 şi-a înfiinţat propriul laborator naţional de microscopie electronică, numit CARME, şi a devenit rapid cel mai ilustru specialist în medicină legală al Franţei. CARME a devenit principalul laborator folosit de poliţie, justiţie şi Ministerul de Interne al Franţei.

Le Ribault este primul care admite că nu este diplomat, ba chiar consideră că este anarhist prin viziunea sa asupra societăţii. Luptele constante, aparent pentru hegemonie, dintre el şi Ministerul de Interne al Franţei nu l-au făcut să fie îndrăgit de servitorii statului. Datorită calităţii muncii depuse la CARME, Le Ribault era un personaj recunoscut la nivel naţional, cu o reputaţie de excepţie, cercetând şi comentând unele dintre cele mai şocante cazuri criminale, militare şi politice din Franţa. Întotdeauna popular, era foarte căutat de televiziune, radio şi presă, precum şi de partidele politice franceze.

„Când aveam CARME, în fiecare săptămână apăream în presă şi la televiziune iar fiecare partid francez îmi cerea să-i devin membru. La televiziune şi în presă făceam ca informaţia să fie accesibilă. Ţineam foarte des conferinţe în şcoli şi în universităţi".

În ciuda dosarului său strălucitor de expert solicitat deseori ca martor, Ministerul de Interne al Franţei şi poliţia par să se fi îngrijorat de genialitatea mândră a lui Le Ribault şi de controlul pe care acesta îl exercita în mod tacit asupra specialiştilor în medicină legală ai

[2] Le Ribault şi-a dat doctoratul în Geologie şi, datorită muncii sale anterioare în microscopia electronică, a ajuns să cunoască bioxidul de siliciu atât de bine încât putea determina istoria geologică a unui fir de nisip. În prima sa carte, *The History of a Grain of Sand*, el relatează că, atunci când a fost abordat prima dată de FBI pentru a testa trei mostre de nisip despre care nu ştia nimic, a fost capabil să precizeze poziţia exactă în lume de unde fusese colectat nisipul, faptul că o mostră fusese prelevată de pe capota unei maşini iar alta fusese în preajma unei explozii din Beirut.

ministerului. El spune că funcţionarii de stat se refereau adesea la el prin expresia „savantul lor” şi la laboratorul lui ca „laborator al Ministerului de Interne”.

Cariera celui mai eminent specialist al Franţei în medicină legală, Le Ribault, a ajuns la un sfârşit brusc în anul 1991, când Ministerul de Interne a decis să integreze în propriile structuri laboratoarele regionale de medicină legală echipate cu microscoape electronice. În dezastrul care a urmat, Le Ribault şi-a pierdut laboratorul, în care lucrau treizeci de angajaţi, şi casă, pe care o ipotecase drept garanţie pentru laborator.

Caracter optimist, Le Ribault s-a adaptat la această nouă situaţie, s-a mutat în casa familiei sale şi a revenit la prima sa iubire, bioxidul de siliciu. În anul 1972, când lucra cu nisip la ESM, Ribault făcuse o descoperire interesantă: un strat de bioxid de siliciu amorf, solubil în apă, care conţinea microorganisme, a acoperit suprafaţa unor fire de nisip. El a descoperit că aceste microorganisme şi secreţiile pe care le lăsau pe nisip conţineau bioxid de siliciu organic. Bioxidul de siliciu organic diferă de cel mineral, care constituie cea mai mare parte a scoarţei Pământului, prin carbonul pe care îl conţine şi prin faptul că poate fi asimilat cu uşurinţă de animale. În preajma anului 1975, Le Ribault crease un proces prin care era posibilă recuperarea acestor depozite de pe suprafaţa nisipului.

Toată această muncă a fost acceptată de instituţiile ştiinţifice şi lucrările sale au fost publicate de Academia Franceză de Ştiinţe.

În cei cincizeci de ani anteriori a existat o cercetare constantă a bioxidului de siliciu organic, punându-se şi problema folosirii acestei substanţe în scopuri terapeutice. La începutul activităţii sale, ca geolog, Le Ribault nu a fost interesat nici de bioxidul de siliciu şi nici de sănătate. Dar la începutul anilor ’80, în timp de lucra cu depuneri de bioxid de siliciu organic, şi-a dat seama că psoriazisul său s-a vindecat după ce şi-a introdus mâinile în soluţia de bioxid de siliciu organic. Din acel moment Le Ribault şi-a focalizat munca asupra proprietăţilor terapeutice ale bioxidului de siliciu.

## DE LA POLUANT LA SUBSTANŢA NUTRITIVA ESENŢIALĂ

Bioxidul de siliciu este un element esenţial al materiei vii. Se găseşte în ţesuturile corpului, timus, pereţii vaselor sanguine, glandele

suprarenale, ficat, splină, pancreas şi, în cantitate considerabilă, în păr. Odată cu îmbătrânirea, corpul îşi pierde depozitul de bioxid de siliciu organic şi este incapabil să îl recupereze din surse exterioare, care conţin predominant bioxid de siliciu mineral.

La început s-a crezut că bioxidul de siliciu este în cel mai rău caz o substanţă care contaminează corpul uman sau în cel mai bun caz un element care trece rapid prin corp, fiind apoi eliminat. Aceste idei se bazau aproape în totalitate pe observaţii asupra bioxidului de siliciu mineral care, sub formă de praf şi particule era responsabil pentru boli serioase precum silicoza. Bioxidul de siliciu în formă minerală fusese utilizat terapeutic, dar era absorbit ineficient de organismul uman. În mod tradiţional el îşi găsise locul în panteonul remediilor vegetale, fiind prezent în coada-calului şi în unele legume.

O lucrare din anii ’30, referitoare la bioxizii de siliciu mineral şi organic ce pot fi absorbiţi de organism arăta în mod incontestabil că bioxidul de siliciu organic poate fi descris ca substanţă nutritivă, esenţială atât pentru oameni cât şi pentru animale[3]. El este necesar pentru calcifierea primară a oaselor şi a cochiliilor animalelor şi s-a descoperit că lipsa lui produce modificări şi anomalii în creşterea oaselor. S-a observat de asemenea că bioxidul de siliciu are un rol în procesul de formare a celulelor pereţilor vaselor sanguine. Cea mai importantă descoperire a fost faptul că bioxidul de siliciu influenţează în mod direct cartilajele şi ţesuturile de legătură, în care se găseşte în cantitate mare, având un rol important în articulaţii şi în bolile lor.

În studiile efectuate în anii ’70 s-a constatat că suplimentele de bioxid de siliciu ajută la creşterea oaselor şi cartilajelor. În anul 1993 s-a raportat că tratamentul cu bioxid de siliciu poate stimula formarea oaselor. În anii ’90 preparate cu bioxid de siliciu au fost folosite de unele companii farmaceutice pentru pansarea rănilor şi arsurilor deoarece s-a admis faptul că bioxidul de siliciu vindecă mai rapid rănile şi poate stabiliza arsurile[4,5].

---

[3] Carlisle, Edith M., *Silicon as an essential element*, Environmental and Nutritional Science, School of Public Health, University of California, Los Angeles; *Newer Candidates for Essential Trace Elements*, Federation Proceedings, din iunie 1974; vol. 33, nr. 6

[4] Aubert, J.P., Magolon, G., *Silastic gel and elastomer in the cicatrisation of wounds in the rabbit*, J. Chir. (Paris), decembrie 1993; 130 (12):533-8.

1

NORBERT DUFFAUT – „OMUL DIN LUNA”.

În anul 1982 Le Ribault a început să lucreze cu profesorul Norbert Duffaut, chimist şi inginer cercetător în cadrul Universităţii din Bordeaux, la CNRS (*Centrul Naţional de Cercetare Ştiinţifică*).

În 1957 Duffaut sintetizase o moleculă de bioxid de siliciu care putea fi absorbită de organismul uman. Spre deosebire de Le Ribault, Duffaut folosise bioxidul de siliciu organic ca agent terapeutic încă de la primele sale descoperiri din anii ’50. la fel ca Ribault, Duffaut acordase prea puţină atenţie lucrărilor academice despre bioxidul de siliciu organic, fiind convins că era cel mai avansat în domeniu.

Când Le Ribault şi Duffaut s-au întâlnit pentru prima dată, Duffaut trata de ani de zile oamenii şi era bine-cunoscut în sud-vestul Franţei şi chiar în Paris. Duffaut a creat NDR (*The Norbert Duffaut Remedy – Remediul Norbert Duffaut*) şi a produs mulţi litri din acest remediu pentru mii şi mii de pacienţi. Fie pentru a evita agenţiile de reglementare din domeniu, fie din spirit de contrazicere, Duffaut a refuzat să-şi înregistreze lucrările.

„A refuzat complet să păstreze o evidenţă a ceea ce a făcut”, spune Le Ribault. „Obişnuia să zică: <Noi avem dreptate, noi vom învinge până la urmă>”.

În anul 1958 Duffaut începuse munca clinică cu doctorul gastroenterolog Jacques Jane şi începuse să trateze bolnavii de artrită, cu mare succes. Duffaut era sigur că reglarea funcţiei cardiovasculare şi îmbunătăţirea circulaţiei sanguine erau cele mai importante scopuri terapeuticeale bioxidului de siliciu organic. Prin urmare, în anii ’60, Duffaut a lucrat cu Dr. Rager, chirurg cardiovascular, care a folosit bioxidul de siliciu organic în recuperarea postoperatorie.

În anul 1967 lui Rager i s-a decernat premiul *J. Levy Bricker* de către Academia Franceză de Medicină pentru folosirea bioxidului de siliciu organic în tratamentul uman. Munca lui Rager a stabilit că bioxidul de siliciu organic îi ajută pe pacienţii bolnavi de cancer să reziste la chimioterapie.

Le Ribault şi Duffaut aveau şi alte lucruri în comun în afara

---

[5] Mishchuk, I.I., Nagaichuk, V.I., Gomon, N.L., Berezovskaia, Z.B., Ossovskaia, A.B., *Treatment of burn wounds and wounds healing with secondary tightening using dressings with Aerosil*, Klin. Khir. 1994; (4):21-2

pasiunii pentru bioxidul de siliciu organic. Duffaut, trecut de 60 de ani, era considerat de mulţi drept un om deosebit de dificil. Le Ribault, vorbind cu tristeţe şi în acelaşi timp cu umorul său obişnuit, spune despre Duffaut: „El era mai puţin diplomat decât mine. Cu mult mai puţin diplomat decât mine! Vă puteţi imagina asta? Era un om imposibil. El considera că sistemul era format din oameni stupizi; avea dreptate, desigur; le-o şi spunea în multe ocazii. Era excentric, foarte individualist. Cred că eram singura persoană capabilă să lucreze cu el”.

La fel ca Le Ribault, Duffaut folosea umorul pentru a se apăra de conflicte mai profunde. „Duffaut era un om foarte, foarte deştept, un adevărat geniu, un chimist de clasă, care cânta, glumea şi zâmbea întotdeauna, toată ziua – în fiecare zi!”. Le Ribault îşi aminteşte cu drag de bărbatul necăsătorit, scufundat complet în munca sa ştiinţifică, aşa de îndepărtat de relaţiile plictisitoare ale lumii de zi cu zi încât, după cum glumeşte Le Ribault, cea mai mare parte a timpului „era pe Lună”.

Când l-a întâlnit pe Le Ribault, Duffaut avea deja 15 ani de când îşi testa terapeutic molecula sintetică de bioxid de siliciu organic şi adesea îşi oferise gratuit invenţia statului francez şi instituţiilor sale de cercetare medicală. Toate propunerile sale au avut parte de o tăcere profundă, aparent premeditată.

În anul 1985, Duffaut şi Le Ribault au obţinut un patent internaţional pentru protejarea utilizării terapeutice a bioxidului de siliciu organic. În anul 1987, asemenea altor savanţi care nu lucrau pentru companiile farmaceutice şi care-şi exprimau public îngrijorarea, cei doi au solicitat ministrului francez al cercetării ca descoperirea lor să fie testată în bolile asociate cu SIDA.

Au fost atât de hotărâţi să forţeze guvernul să recunoască calităţile terapeutice ale bioxidului de siliciu organic încât şi-au formulat cererea şi au prezentat dovezi în sprijinul ei în cel mai legal mod cu putinţă. Duffaut şi Le Ribault nu au primit niciun răspuns.

În noiembrie 1993, Duffaut a fost găsit mort în patul său de către vecini, care au observat că nu ieşise din casă în ziua aceea. Deşi Duffaut murise în pat, la o vârstă de peste şaptezeci de ani, s-a făcut o autopsie în urma căreia s-a descoperit cianură de potasiu. Cu toate că nu a lăsat nicio scrisoare şi în ciuda faptului că au existat martori care-l văzuseră pe Duffaut într-o stare de spirit bună în noaptea de dinaintea morţii, poliţia a concluzionat că s-a sinucis.

Le Ribault a acceptat iniţial sinuciderea colegului său, dar apoi a

început să aibă suspiciuni. Principala sa îndoială era faptul că Duffaut, chimist foarte bine pregătit, ar fi ales cianura de potasiu ca mijloc de sinucidere, ştiind că aceasta produce o moarte incredibil de dureroasă.

Din ce a scris Duffaut înainte de a muri se vede o mâhnire clară, produsă de frustrări şi dezamăgiri continue. Ultimele sale notiţe conţin fraza: „Autorităţile mi-au condamnat descoperirea fără măcar să o fi testat”.

CERCETAREA ASUPRA TERAPEUTICII BIOXIDULUI DE SILICIU ORGANIC

Pe măsură ce munca sa cu Duffaut progresa, Loïc Le Ribault a descoperit că existau puţine studii academice despre utilizările terapeutice ale bioxidului de siliciu organic. El a fost preocupat de-a lungul anilor ’80 şi la începutul anilor ’90 de încercarea de a produce bioxid de siliciu organic, pe care Duffaut îl folosea pentru comprese şi băuturi.

„Una dintre cele mai serioase dificultăţi a fost încercarea de a face ca G5 (preparat ce conţine molecule de bioxid de siliciu organic aflate în suspensie în apă) să poată fi băut. Poate că nu era mai toxică decât vinul roşu, dar eu voiam să nu fie deloc toxică”.

Când Le Ribault a descoperit efectul bioxidului de siliciu organic asupra psoriazisului său, era sceptic în privinţa valorii terapeutice pe termen lung a descoperirii sale. Oricum, după doi sau trei ani de lucru cu doctori care au aplicat descoperirea sa pe pacienţi şi după ani de lucru cu Duffaut, a decis că era momentul să trimită dosarele Ministerului Sănătăţii, cerând să se efectueze teste, garantând că el va furniza gratuit substanţele.

Nu a primit răspunsuri la multele sale solicitări. Tratarea în particular a pacienţilor nu se potrivea cu ideile despre îngrijirea sănătăţii ale lui Le Ribault şi ale lui Duffaut, aşa că amândoi doreau ca guvernul francez să adopte ideea bioxidului de siliciu organic.

La mijlocul anilor ’90 Le Ribault şi Duffaut au tratat cu succes peste 10.000 de oameni, mai întâi cu cataplasme de bioxid de siliciu organic şi apoi cu un tonic de uz intern.

Hotărât să-şi facă publice descoperirile, Le Ribault a aranjat în America întâlniri personale cu preşedinţii principalelor laboratoare farmaceutice; a alătorit în Canada pentru a vizita directori şi a străbătut Franţa în lung şi-n lat.

Toţi cei cu care s-a întâlnit au arătat interes şi majoritatea i-au spus că îl vor contacta în câteva săptămâni. După cum spune acum: „De cincisprezece ani aştept un răspuns”. Directorul unei companii farmaceutice i-a oferit un milion de lire sterline doar ca să-şi îngroape descoperirea.

ORDONAREA MOLECULELOR

La sfârşitul anului 1994, Le Ribault lucra la soluţia numită de el G5, pe care o producea şi o distribuia celor cu probleme de sănătate. După Le Ribault, nu era cazul ca G5, substanţă naturală netoxică, să aibă nevoie de aprobări; el o considera tonic sau supliment alimentar.

În America şi în Europa a devenit o problemă serioasă aceea de a stabili cine plăteşte testarea produselor medicale descoperite de cercetători care nu sunt angajaţi ai companiilor farmaceutice. Se duce un război continuu între diferitele tipuri de tratament medical. Comerţul şi practicarea tratamentelor nefarmaceutice sunt atacate constant de marile companii. Agresorii cei mai comuni în acest război de uzură sunt companiile farmaceutice. Acestea, având ca aliaţi apropiaţi agenţiile de reglementare, departamentele de cercetare universitare, spitalele şi mass-media, au ca strategie micşorarea numărului de plante legale şi încearcă în mod constant să restricţioneze disponibilitatea vitaminelor şi a suplimentelor alimentare.

Companiile farmaceutice îşi pot permite să concureze între ele, plătind sute de mii sau milioane de lire sterline pentru a-şi face testele, apoi alte mii de lire sterline pentru documentaţia necesară expunerii cazurilor în faţa agenţiilor de reglementare. Când obţin licenţele, folosesc strategii agresive de marketing, măsuri de protecţie şi „trucuri murdare” pentru a-şi asigura ascensiunea.

Vânzătorii de plante medicinale, homeopaţii, terapeuţii care promovează alimentaţia raţională şi acei producători şi practicanţi care folosesc tratamente nefarmaceutice şi care sunt incapabili să angajeze laboratoare pentru a realizateste sunt forţaţi să-şi vândă şi să-şi folosească tratamentele cu dificultate. Ei sunt incapabili să facă reclamă efectelor pe care le au terapiile lor asupra îmbunătăţirii sănătăţii.

Doar puţini inovatori au norocul de a obţine premii speciale de la FDA (*Food and Drug Administration – Administraţia pentru Alimente*

*şi Medicamente din S.U.A.*), în America, sau de la Medicines Control Agency (MCA – schimbat în MHRA-*Medicines and Health products Regulatory Authority-Autoritatea de Reglementare a Medicamentelor şi a Produselor de îngrijire a Sănătăţii*) sau MAFF (acum DEFRA – *The Departament for Environment, Food and Rural Affairs – Ministerul pentru Mediu, Alimentaţie şi Agricultură*), în Marea Britanie, premii care scutesc terapiile lor naturale de nevoia de a fi autorizate6. Progresul acestor tratamente alternative este neregulat şi întâmplător, depinzând probabil de existenţa competiţiei cu produsele farmaceutice.

Cenzura competitivă, financiară şi profesională desfăşurată de către companiile multinaţionale şi de medici asupra noilor terapii naturale a dat naştere inevitabil la afaceri „ilegale" şi a făcut infractori din unii doctori, savanţi şi terapeuţi. Dar ceea ce este poate mai important, regulile de protecţie farmaceutică au transformat în infractori şi mulţi pacienţi. Refuzând pacienţilor libertatea de a-şi alege propriile tratamente, legile şi agenţiile de reglementare i-au împins pe unii pacienţi către o societate subterană de îngrijire a sănătăţii.

Acesta este vârtejul protecţiei farmaceutice, al regulilor impuse de corporaţii şi al politicii confuze în care Le Ribault a lansat G5 în anul 1994, obosit de invizibilitatea autorităţilor şi mâniat de moartea ciudată a colegului său. Hotărârea lui Le Ribault de a înfrunta marile companii şi agenţii de reglementare avea să ducă la prăbuşirea vieţii sale.

## PUBLICITATE ŞI CONSPIRAŢIE

În iunie 1995, la scurt timp după ce Le Ribault a început să distribuie G5, Jean-Michel Graille, jurnalist la *Sud-Ouest Dimanche*, l-a abordat şi l-a întrebat dacă poate să scrie despre descoperirea lui. Cu

---

[6] A se vedea, de exemplu, cazul metanului metil-sulfonil (MSM – abrev. pentru „methyl sulphonyl methane"), care prezintă o asemănare remarcabilă cu cazul OS5.

MSM este o formă de sulf organic care se găseşte în carne, peşte şi legume proaspete; a fost folosit iniţial în formă sintetică pentru articulaţiile anchilozate dar este vândut acum ca supliment alimentar, sub numele de „Supersulf". Dr. Robert Hershier, care a sintetizat acest compus, a refuzat întotdeauna să aibă de-a face cu companiile farmaceutice deoarece ştia că substanţa ar fi retrasă de pe piaţă şi supusă la teste îndelungate, care vor duce la creşterea preţului MSM-ului. Dr. Hershier a reuşit ca MSM-ul să fie aprobat de FDA ca suplimennt alimentar.

zece ani înainte Graille scrisese o carte cu titlul *Dossier Priore: une nouvelle affaire Pasteur?*[7]. După ce a obţinut acordul redactorului său, Graille i s-a alăturat lui Le Ribault timp de patru luni, observându-i munca de om de ştiinţă, inovator şi acum întreprinzător. În ciuda unui oarecare scepticism iniţial, Graille s-a convins complet de efectele terapeutice ale descoperirii lui Le Ribault. În octombrie 1995 *Sud-Ouest Dimanche* a publicat pe cinci pagini o relatare detaliată despre munca lui Le Ribault şi suprimarea descoperirilor sale.

Publicarea acestui articol a avut rezultate incredibile, care l-au târât pe Le Ribault într-un conflict incontrolabil cu justiţia şi cu alte forţe ascunse.

Le Ribault a primit 35.000 de telefoane, scrisori şi pacienţi în zilele care au urmat publicării articolului.

A fost obligat să închirieze un hotel şi să cheme savanţi, doctori şi prieteni care să-l ajute la sortarea convorbirilor. Serviciul telefonic local a căzut, iar liniile telefonice ale secţiilor de poliţie şi ale oficiilor poştale au fost blocate zile în şir.

În cele trei luni care au urmat, Le Ribault a făcut tot ce a putut pentru a trata miile de oameni care veneau în zonă căutând ajutor. El a afirmat că farmaciile din acea zonă au pierdut cca. 35% din câştigurile lor în acest „val mareic”.

Articolul a avut şi alte rezultate, mai sinistre. Le Ribault pretinde că, imediat după apariţia articolului, alte publicaţii au fost avertizate să nu publice astfel de articole. A primit numeroase ameninţări cu moartea, casa i-a fost spartă şi colaboratorii săi au fost ameninţaţi.

O femeie de vârstă mijlocie, care îl ajutase mulţi ani, a fost atacată, rănită serios şi ţinută ostatică timp de o oră în casa lui Le Ribault. El şi colegii săi îl cunoşteau pe atacator, un criminal din

---

[7] Graille, Jean-Michel, *Dossier Priore: une nouvelle affaire Pasteur?*, Editions Denoel, Paris, 1984.

În timpul celui de-al doilea război mondial, Antoine Priore, ofiţer în marina militară italiană, a descoperit din întâmplare că anumite forme de radiaţii puteau să vindece cancerul. După război, Priore a mers în Franţa şi a construit o instalaţie care genera radiaţii, cu care a început să obţină rezultate bune asupra bolnavilor de cancer. Munca sa a fost urmărită, susţinută şi verificată de guvernul francez cu mare interes şi emoţie. Când s-a făcut un raport ştiinţific „independent” despre munca sa, de către specialişti în cancer, concluziile au fost falsificate. Priore a murit în anul 1983.

Marsilia care încercase să îl forţeze pe Le Ribault să-i acorde autorizaţia de a comercializa G5. când a fost anunţată, poliţia nu a făcut nimic.

Fie prin conspiraţie, fie prin oportunism criminal, au început brusc să răsară companii ce pretindeau că folosesc terapeutic bioxidul de siliciu organic. Multe dintre aceste companii au folosit numele şi fotografiile lui Le Ribault şi Duffaut şi chiar le-au falsificat semnăturile. Materialele publicitare ilegale au inundat piaţa, folosind citate din articolul lui Graille. Le Ribault a văzut apoi rezultatele analizelor efectuate de laboratoare publice asupra acestor produse, despre care el spune că erau apă, bioxid de siliciu mineral sau o sinteză instabilă periculoasă a bioxidului de siliciu organic.

Le Ribault nu avea nimic de-a face cu aceste speculaţii, dar în ianuarie 1996, după ce un număr de plângeri aparent autentice fuseseră primite împotriva acestor produse false, *Ordinul Medicilor* şi *Ordinul Farmaciştilor*, instituţiile profesionale care protejează interesele medicilor şi farmaciştilor în Franţa, au depus o plângere împotriva lui Le Ribault în faţa unui magistrat, acuzându-l de practica ilegală a medicinei şi farmaceuticii. Iniţial, cu naivitatea celui care nu are habar de politică, Le Ribault a fost mulţumit de plângerea depusă: „... asta era ceea ce căutam, ceea ce aşteptam. Credeam că acum tribunalul va fi obligat să numească pe cineva să efectueze testele necesare”. Audierile au început după şase luni.

În mijlocul acestor asalturi, Le Ribault era incapabil să priceapă că începuse o campanie totală, al cărei obiectiv era stoparea folosirii terapeuticii a descoperirii sale. Confuzia şi nefericirea lui au fost accentuate de moartea lui Jean-Michel Graille în aprilie 1996. Graille, probabil cel mai hotărât suporter public al lui Le Ribault, a murit de infarct în mod neaşteptat, în timp ce se relaxa în grădina lui, la vârsta de cincizeci de ani.

## ÎMPOTMOLIT ÎN ANTIGUA

Le Ribault priveşte în urmă cu oarecare veselie la propria sa candoare şi la pericolele pe care le-a înfruntat. Povestea sa cea mai autodepreciativă, parte a unei melodrame întunecate, este descrierea modului în care a ajuns să sfârşească în Antigua.

În urma publicării poveştii lui Graille, mai mulţi indivizi au trimis bani (500.000 lire sterline) pentru că Le Ribault să-şi

construiască o clinică. Printre „rechinii” care au apărut brusc era un grup de oameni de afaceri care căuta să-l sfătuiască pe Le Ribault în privinţa înfiinţării unei companii. El le-a acceptat sfatul, transferând controlul noii companii acelor asociaţi sugeraţi de grupul respectiv. După o perioadă de discuţii şi planificări, i s-a spus lui Le Ribault că au fost aranjate contacte şi au fost deschise conturi bancare pentru a înfiinţa o clinică în Antigua. Paşaportul îi fusese furat cu ocazia spargerii casei, aşa că a plecat spre Antigua clandestin, prin Martinica, protectorat francez, cu biletul plătit de companie. Numai când a aterizat în Antigua fără a fi aşteptat de nimeni a început să realizeze că era singur în cealaltă parte a lumii, fără paşaport, fără a cunoaşte limba engleză, fără fonduri şi fără prieteni.

„Mi s-a spus că voi fi aşteptat în Antigua chiar de primul ministru, cu un paşaport diplomatic şi că voi putea călători. Mi s-a spus că există un cont bancar deschis pentru mine şi că totul e gata pentru a înfiinţa clinica. Desigur, când am ajuns acolo, nu mă aştepta nimeni. Aveam doar trei sticluţe cu G5”.

La fel de plin de resurse ca întotdeauna, Le Ribault a început să-i trateze pe proprietarii de vase bogaţi, în vârstă şi adesea bolnavi de artrită, când reveneau după o zi de navigat în jurul coastei. La sfârşitul primei sale zile de lucru avea o sută de lire sterline şi programări pentru întreaga săptămână ce urma.

O săptămână mai târziu avea destui bani pentru a călători înapoi în Franţa, dacă ar fi dorit. Prin propria perseverenţă, Le Ribault a stabilit în Antigua contactele care ar fi trebuit să fi fost deja aranjate.

„Am obţinut de la primul ministru permisiunea de a înfiinţa un centru medical. Aveam două feluri de pacienţi. Mai întâi, erau pacienţi locali care nu aveau bani şi cărora nu le-am cerut niciodată bani – plăteau cât puteau pentru tratamentul lor – îmi aduceau peşte, legume şi alte lucruri. Apoi seara mergeam la marile hoteluri pline de turişti milionari, pentru a-i vindeca de insolaţii. În fiecare zi aveam de vindecat între douăzeci şi patruzeci de turişti. G5 elimină în cinci minute durerea provocată de insolaţii şi într-o oră vindecă insolaţia în sine. I-am învăţat şi pe barmanii de la barurile hotelurilor cum să folosească G5-ul, aşa că în fiecare seară barmanii aplicau cataplasme turiştilor”.

În timpul şederii sale în Antigua relaţia lui Le Ribault cu Franţa se înrăutăţea. Când a primit acordul de a produce şi folosi G5 în

Antigua, s-a asigurat că presa din Franţa punea întrebări penibile referitoare la această situaţie.

Strategia de hărţuire a lui Le Ribault urma totuşi să-l coste scump. La două zile după ce ştirea a fost discutată în ziarele franceze, poliţiştii francezi au făcut o razie în casa mamei lui, în vârstă de optzeci şi cinci de ani, şi au chestionat-o timp de cinci ore. Mama sa, care se simţea bine şi era sănătoasă înainte de interogatoriu, s-a îmbolnăvit în seara aceea. Nu şi-a mai revenit şi a murit după două săptămâni.

Poliţiştii i-au spus mamei lui Ribault că a fost emis un mandat pentru arestarea acestuia şi că erau în căutarea documentelor legate de G5 şi de *CARME*, fostul lui laborator de medicină legală. Le Ribault crede acum că problemele sale au început înainte de G5, când poliţia devenise preocupată de posibile scurgeri de informaţii despre unele anchete.

Eşuat în Caraibe, Le Ribault a fost profund întristat de moartea mamei sale şi mâniat de ceea ce părea a fi o strategie gratuită a poliţiei. El nu se ascunsese în Antigua; judecătorul care se ocupa cu plângerea împotriva lui avea adresa şi numerele sale de fax şi telefon.

„Poliţia ştia că mama mea era foarte bătrână şi obosită. Când a murit, presupun că s-au gândit că vor putea să mă aresteze".

AREST ŞI ÎNCHISOARE ÎN FRANŢA

În noiembrie 1997, Le Ribault s-a simţit obligat să se întoarcă în Franţa, pentru a-şi recupera documentele de care avea nevoie pentru continuarea muncii sale în Antigua. Ştiind că exista un mandat pe numele său, a decis să revină clandestin.

„Intenţia mea era să le arăt oamenilor din Franţa acordul încheiat în Antigua, cu speranţa că aş putea încheia unul similar acolo. Am vizitat doctori şi simpatizanţi despre care credeam că ar putea să ajute la soluţionarea cazului meu".

Cu toate că Le Ribault era clandestin în Franţa, doi dintre prietenii săi i-au sugerat să ţină o conferinţă despre G5 în faţa unei audienţe selecte. Fără ştiinţa sa, acei prieteni contactaseră poliţia şi anunţaseră unde se va ţine seminarul, cu intenţia de a crea interes în presă pentru cazul său şi al G5-ului. Pentru că Le Ribault să nu fie îngrijorat, prietenii i-au spus că îl vor scoate de acolo, dacă va apărea poliţia, lăsând jurnaliştii simpatizanţi prezenţi la conferinţă să raporteze criza.

În realitate Le Ribault a fost scos din sală nu de prieteni, ci de un grup de poliţiăti triumfători.

Astfel a început, în mod accidental, cea mai înspăimântătoare parte a călătoriei lui Le Ribault.

„Am fost trimis imediat la închisoare. Am fost dus întâi la secţia din Bordeaux a „Echipei Criminaliste Regionale”, de unde poliţia l-a chemat pe judecătorul însărcinat cu cazul meu. I-au spus: Victorie! L-am prins pe Le Ribault”.

Judecătorul nu a fost de acord cu audierea cazului în ziua aceea şi astfel Le Ribault a fost trimis la închisoarea Gradignan.

Le Ribault a fost dus în ziua următoare în faţa judecătorului pentru o audiere care a durat zece minute. În ciuda faptului că singura plângere împotriva lui era, după cum credea el, o plângere civilă din partea „Ordinului Medicilor” şi a „Ordinului Farmaciştilor”, judecătorul a ordonat ca Le Ribault să fie ţinut în închisoare. Ca răspuns la protestele avocatului său şi la argumentarea acestuia că Le Ribault va fi în pericol în închisoare, datorită oamenilor la a căror condamnare ajutase şi el, judecătorul a decis ca Le Ribault să fie ţinut în detenţie solitară.

Ceea ce-l îngrijora pe Le Ribault, în timp ce era dus înapoi la închisoare, era faptul că nu se stabilise nicio limită de timp a detenţiei sale. Judecătorul, care în mod clar „construia un caz”, spusese doar că, datorită apropierii Crăciunului, programul său va fi foarte încărcat şi că nu va fi capabil să se ocupe de caz. Le Ribault era îngrijorat şi de judecător în sine, deoarece acesta fusese unul dintre principalii clienţi ai serviciilor sale medico-legale în vremea în care lucra pentru poliţie – un judecător cunoscut în Bordeaux, după Le Ribault, ca fiind „un judecător nebun, foarte ciudat, foarte periculos”.

În dimineaţa zilei în care a fost arestat un dentist îi extrăsese lui Le Ribault cinci dinţi. Aşadar, când a intrat în detenţia solitară, Le Ribault nu era doar îngrijorat şi izolat dar şi incapabil să mănânce. În mijlocul iernii, în timp ce afară ningea iar înăuntru nu era niciun fel de încălzire, Le Ribault stătea singur în celula sa cu geamuri sparte. I-au degerat două degete de la o mână şi ambele picioare, aşa că acum are probleme cu parcurgerea pe jos a oricărei distanţe. „Frigul era problema cea mai gravă, chiar mai mare decât cea a necunoaşterii datei când voi fi eliberat”.

Privaţiunile prin care a trecut Le Ribault într-o închisoare

franceză contemporană aduc aminte de Soljeniţîn Aşa cum se întâmplă cu multe închisori, sistemele vechi fie mai erau folosite, fie fuseseră uşor adaptate. Fiecare celulă avea o sonerie pentru urgenţe, dar gardienii le închiseseră din cauza zgomotului continuu. Pentru a obţine ajutor, prizonierii trebuiau să împingă pe sub uşă o bucată de hârtie care putea fi văzută de pe coridor. Asta, spune Le Ribault, era „în regulă dacă ofiţerii te plăceau; în caz contrar, puteai aştepta o mie de ore”. Judecătorul i-a permis lui Le Ribault să fie vizitat doar de doi colegi de lucru, excluzându-l în mod specific pe partenerul său.

PUNEREA ÎN LIBERTATE ŞI FUGA DIN FRANŢA

La cea de-a doua audiere (care a fost şi ultima) în faţa magistratului, Le Ribault a descoperit că în dosarul său se acumulaseră mai multe plângeri. Acuzaţiile crescuseră de la două plângeri civile la includerea a noua acuzaţii penale, cum ar fi vânzarea unei substanţe toxice, experimentare biologică ilegală şi publicitate în presă a unui medicament. Le Ribault nu se considera vinovat de niciuna dintre aceste acuzaţii suplimentare.

La acuzaţia că el nu era doctor, Le Ribault putea răspunde doar că titlul său, de doctor în ştiinţe, este cel mai înalt titlu acordat în Franţa de o universitate. El a subliniat că orice biolog sau specialist în ştiinţele naturii ce ar dori să rivalizeze cu Pasteur, care nu era doctor, în Franţa modernă are o şansă mare de a fi aruncat în închisoare.

În urma arestării lui Le Ribault, autorităţile au făcut un număr de afirmaţii referitoare la G5; una dintre ele, care a fost în favoarea lui Le Ribault, era că substanţa este complet netoxică.

Disperat să-l scoată pe Le Ribault din această mocirlă de coşmar, avocatul său a făcut o cerere de eliberare a lui Le Ribault la Curtea Supremă.

„Am fost eliberat de Curtea Supremă, dar judecătorii şi-au exprimat decizia la două zile după înfăţişare, deci am mai stat trei zile în închisoare – trei zile în care nu am ştiut dacă voi fi pus în libertate”, spune Le Ribault.

Tribunalul a impus condiţii stricte eliberării sale; a trebuit să-şi predea paşaportul şi să se prezinte la poliţie de două ori pe săptămână.

Le Ribault s-a mutat la un prieten, dar la două luni după aceasta a primit un telefon de la un prieten din poliţie, care-l informă că poliţiştii erau în drum spre el, pentru a-l aresta.

Cinci minute mai târziu, şase ofiţeri de poliţie făceau o razie în casa prietenului lui Le Ribault, în timp ce acesta din urmă îi privea din grădina în care era ascuns.

A mers apoi să locuiască la alt prieten, dar în ziua următoare Le Ribault a remarcat maşini de poliţie ce ţineau casa sub observaţie. De data asta s-a hotărât să-şi croiască drum spre Belgia.

„Mi-a luat o lună să ajung la frontiera belgiană, unde am fost ascuns într-o secţie de poliţie de un prieten care era ofiţer la jandarmerie. Poliţistul m-a trecut frontiera belgiană, folosindu-şi actele de poliţist. De acolo am sunat prieteni din Belgia şi am petrecut patru luni într-o casă izolată din mijlocul pădurii Ardennes".

Din Belgia, Le Ribault a mers în secret în Anglia şi de acolo în Jersey. Acum era foarte conştient de starea sa de om fără casă sau identitate publică. Probabil că a cântărit frecvent această situaţie în lumina carierei sale anterioare strălucite, deşi nu menţionează asta.

„M-au ajutat prietenii – eu nu am absolut nimic. Nu am bani, nu am rude. Sunt o persoană ilegală, un străin fără ţară".

O DRAMĂ DIN CE ÎN CE MAI OBIŞNUITA

Povestea doctorului Loïc Le Ribault sună parţial a film de Walt Disney în care, după un hocus-pocus în laborator, un om de ştiinţă descoperă „elixirul care vindecă toate bolile" iar apoi este vânat de oameni cu pălării negre.

Din altă perspectivă, povestea sa are nuanţele întunecate ale dramelor clasice contemporane în care savantul îngrijorat descoperă că a fost plasat în afara graniţelor comunităţii ortodoxe, precum personajul lui Ibsen din *Un duşman al poporului*, stigmatizat ca impostor şi şarlatan şi vânat de furiile profitului şi puterii.

Putem interpreta aceste fapte drept o poveste care era o dată apocrifă dar care devine rapid o realitate de zi cu zi.

Savantul forţat să lucreze în afara limitelor ştiinţei ortodoxe, supus manipulării, ridiculizării, sabotajului şi/sau acţionării în justiţie, devine un personaj din ce în ce mai cunoscut în spectacolele contemporane şi în viaţa adevărată.

Cu toate că este posibil să apară o uşoară diferenţă între detaliile etnice sau naţionale ale acestor istorisiri despre nonconformismul ştiinţific, fie că subiectul lor este boala vacilor nebune, vitamina $B_6$, OS5 (numele nou al lui G5), fuziunea la rece,

homeopatia sau becul care stă „veşnic” aprins, ele sunt toate povestiri ale epocii contemporane.

Le Ribault consideră că în disputa dintre el şi statul francez a fost încălcat frapant „dreptul pacientului de a alege”.

El spune: „În toată această afacere se pare că a fost uitată o problemă de mare importanţă. Soarta celor bolnavi nu trebuie decisă de autorităţile medicale; chiar cei bolnavi şi doar cei bolnavi sunt cei care iau astfel de decizii”.

Le Ribault crede că a făcut tot ce a putut în privinţa lui OS5. „Am reprezentanţi în multe ţări şi există acum aproximativ o sută de doctori şi pacienţi care folosesc OS5. Primesc zilnic solicitări noi de la alţi doctori; există un mare interes în Franţa, Belgia, Irlanda, Elveţia şi Portugalia… Eu mi-am asumat sarcina de a îmbunătăţi formula moleculară de bază; doctorii sunt cei care trebuie să trateze oamenii. OS5 este produs acum şi în Franţa, conform unor standarde ridicate, este legal şi nu este toxic”.

Le Ribault este încă supărat că guvernul francez nu a primit descoperirea de la el şi de la Norbert Duffaut, pentru a-i prelua producţia şi pentru a o prezenta lumii ca pe un medicament acceptat oficial.

„Nu guvernul este cel care controlează ţara”, spune el, „ci corporaţiile multinaţionale şi oamenii de afaceri; lupta mea este o dovadă a acestui fapt”.

## II

Când Loïc Le Ribault a sosit în Irlanda, în octombrie 1998, s-a simţit în siguranţă, în ciuda faptului că nu avea paşaport şi fusese urmărit recent de către persoane anonime, aparent agenţi ai serviciului secret. A intrat în Irlanda după ce mai întâi se furişase în Anglia pentru a locui la nişte prieteni, care mai apoi l-au condus în Irlanda prin Rosslare Ferry. Loïc a ales Irlanda deoarece ea este „singura ţară celtică independentă din lume”.

După ce a petrecut un timp într-un hotel din ţinutul Mayo, a mers să locuiască în Ross, unde laboratorul pe care l-a amenajat a început în iunie 1999 să producă G5 – bioxidul de siliciu organic

despre care se demonstrase că este eficace în tratarea oamenilor bolnavi de artrită şi alte afecţiuni.

Din momentul exilului său din Franţa, realizând că publicitatea era probabil singurul lucru care l-ar putea ţine în viaţă, Loïc şi-a scris în mod constant povestea şi a contactat diferite ziare şi jurnalişti cărora le-a descris situaţia sa dificilă8. În anul 2003 a publicat o lucrare cuprinzătoare, în limba engleză, numită The Cost of A Discovery9. În Irlanda, Loïc a continuat campania sa de demascare a fraudelor comise de Ministerul de Interne al Franţei atunci când i-au copiat echipamentul de medicină legală.

Prin anii '80, Le Ribault era cel mai important şi renumit specialist în medicină legală din Franţa. A rezolvat numeroase cazuri de asasinat pentru *gendarmerie* şi magistratură. Echipamentul pe care îl dezvoltase, bazat în principal pe colectarea de mostre specifice medicinii legale şi pe examinarea acestora sub un microscop electronic, ar fi trebuit să plaseze poliţia franceză în avangarda instituţiilor ce luptă pentru rezolvarea cazurilor de crimă. În loc de aceasta, Loïc Le Ribault a devenit un om vânat. Oricum, forţe puternice nu au vrut să se acorde credit muncii şi tehnicii individuale în detrimentul celor instituţionalizate. Demonstraţiile sale de competenţă juridică, din ce în ce mai pline de succes, au dezvăluit frecvent faptul că munca de rutină a poliţiei judiciare din Franţa avea vicii de procedură şi era ineficientă. În ciuda împotrivirii manifestată de către poliţie şi guvern de a continua să se folosească de Loïc în rezolvarea cazurilor de crimă, admiratori ai acestuia, judecători independenţi, magistraţi şi unii dintre avocaţii victimelor îi solicitau încă ajutorul la sfârşitul anilor '80. unul dintre cazurile care i-au fost repartizate a fost acela al tânărului excursionist irlandez Trevor O'Keeffe, care fusese ucis şi apoi îngropat în Franţa, în august 1987. acest caz urma să fie unul dintre ultimele cu care Loïc a avut de a face, înainte ca piedicile continue şi presiunea exercitată de diferite forţe să

[8] Iniţial a scris în franceză şi a publicat independent *Le Prix d'une decouverte – Lettre a mon juge* (1998), apoi *L'Irland, un an plus tard – Le crepuscule des cloportes* (2000) şi *Presentez ...ame*, Presses de Valmy, Paris (2001). Aceste cărţi sunt disponibile la adresa: LL-G5 Ltd. – C/o Ross Post Office, Castlebar, County Mayo, Irlanda.

[9] *The Cost of A Discovery*, Loic Le Ribault (2003) este disponibilă la adresa: LL-G5 Ltd. – C/o Ross Post Office, Castlebar, County Mayo, Irlanda.

îl determine să își închidă laboratoarele independente şi să se orienteze spre cealaltă mare pasiune a lui, cercetarea bioxidului de siliciu organic.

CONTROVERSA ÎN IRLANDA

Când a ajuns în Irlanda, Loïc îşi propusese o viaţă liniştită, dar nu a durat mult până ce a atras atenţia. În toamna anului 1988, ziarul *Sunday Tribune* a publicat un articol lung, scris de către Harry McGee, despre munca desfăşurată de Loïc în cazul unui tânăr irlandez Trevor O'Keeffe, asasinat în Franţa. După publicarea acestui articol, lurnalistul l-a pus pe Loïc în legătură cu mama lui Trevor, Eroline, pe care Loïc încercase fără succes să o contacteze încă de când a fost chemat să facă un raport referitor la acest asasinat, în urmă cu zece ani.

Când Loïc i-a fost prezentat acesteia în noiembrie 1998, el i-a înmânat raportul judiciar pe care îl pregătise pentru judecătorul de instrucţie în anul 1997 și la care d-na O'Keeffe nu a avut acces.

Raportul lui Loïc dovedea că Pierre Chanal, un soldat francez, era un criminal în serie şi suspectul principal în uciderea lui Trevor şi a altor bărbaţi. Loïc nu a putut preciza câţi oameni a ucis Chanal, deşi bănuia că era posibil ca numărul acestora să fie în jur de cincizeci.

Autorităţile franceze au avut un comportamem ciudat în privinţa acuzării lui Chanal şi a demonstrării legăturii sale cu o serie întreagă de crime, aducându-i doar acuzaţii minore, legate de răpirea unui tânăr, pe care poliţia l-a găsit întemniţat dar viu în momentul în care l-a arestat pe Chanal. Acesta a fost întemniţat fără a avea loc o audiere completă în privinţa crimelor de care era suspectat. Abordarea autorităţilor franceze nu a făcut dreptate rudelor victimelor ucise de Chanal. A ascuns însă incompetenţa, incapacitatea şi confuzia poliţiei franceze şi a Ministerului de Interne, instituţii preocupate în special de imaginea forţelor armate.

În anii 1998 şi 1999, Loïc şi Eroline au început campania de dezvăluire completă a dovezilor în cazul lui Trevor O'Keeffe. Cam în aceeaşi perioadă, Loïc a dus mai departe cazul său împotriva guvernului francez, pe care avocaţii săi îl pregăteau încă din 1997 pentru a fi prezentat în faţa Curţii Europene a Drepturilor Omului.

În anul 1995, anul în care Loïc a părăsit Franţa, la șapte ani după arestarea lui Chanal, un nou judecător a preluat cazul lui Chanal şi a ordonat, pentru prima dată, realizarea unor expertize de medicină

legală care înainte fuseseră refuzate atât lui Loïc cât şi avocaţilor familiei victimei. În ianuarie 1999, analiza ADN a unor fire de păr găsite de Loïc cu aproape zece ani mai devreme în maşina lui Chanal a demonstrat că acesta era în mod sigur ucigaşul a cel puţin doi tineri autostopişti. Un raport independent de medicină legală a ajuns la aceeaşi concluzie ca Ribault – că pământul de pe cazmaua găsită în maşina lui Chanal în momentul în care a fost arestat era la fel cu cel descoperit în locul în care fusese îngropat Trevor O'Keeffe.

Ca o consecinţă a investigaţiilor independente realizate de noul judecător şi datorită campaniei desfăşurate de Loïc şi de familia lui Trevor O'Keeffe, Chanal urma în sfârşit să fie pus sub acuzaţie într-un proces în luna octombrie 2003 în Reims. După stabilirea datei de desfăşurare a procesului lui Chanal, autorităţile au cerut ca Loïc să revină în Franţa şi să asiste la proces.

ELIMINAREA LUI CHANAL

Când Loïc a fost solicitat să apară în faţa curţii de apel din Franţa, pe data de 16 octombrie 2003, ca martor expert, el a început să ducă tratative pentru a putea să depună mărturie fără teama că va fi arestat. În final s-a convenit ca el să îşi prezinte mărturia prin intermediul unei videoconferinţe. Oricum, Loïc probabil că nu a trebuit să lupte prea mult pentru a se ajunge la această situaţie, deoarece, chiar dacă el ar fi avut probleme în Franţa, acestea ar fi fost mici, comparativ cu problemele pe care prezenţa sa le-ar fi cauzat statului francez. Guvernul francez şi serviciile secrete lucrau din greu pentru a se asigura că procesul nu va avea loc niciodată.

Îngrijorate de faptul că apariţia lui Loïc înaintea curţii de apel îi va aduce acestuia un nou prestigiu în ochii publicului francez, pe data de 23 august elemente din sistemul judiciar francez şi Ministerul de Interne au emis un mandat de arestare internaţional împotriva lui. Cu ajutorul câtorva ziare irlandeze, care au conspirat pentru a-i publica adresa personală din Irlanda, autorităţile franceze sperau să obţină cel puţin arestarea lui Ribault, dacă nu chiar ceva mai serios. Ca urmare a destăinuirii adresei sale, Loïc a început să primească ameninţări cu moartea.

Pe data de 2 octombrie 2003, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, la care Loïc îşi pregătise acţiunea împotriva statului francez, i-a informat pe avocaţii lui că petiţia era de neacceptat. Tribunalul

„independent" a hotărât că decizia este definitivă, că nu se va mai răspunde la nicio scrisoare a lui Loïc şi că dosarul său va fi distrus.

Pe când Loïc se pregătea pentru apariţia sa în faţa curţii de judecată, în noaptea de 14 octombrie 2003 (ziua de dinaintea procesului) Chanal s-a sinucis în celula sa. Până în momentul în care a murit, se spune că acesta era sub supravegherea continuă a trei ofiţeri de poliţie şi i se făcea un control medical la fiecare 15 minute.

În prima săptămână a lunii octombrie, înainte de proces, Loïc călătorise din Irlanda în Elveţia, unde pregătea înfiinţarea unui laborator de cercetare. Nu se ascundea, ci îşi folosea propriul nume împreună cu un paşaport francez legal, recent acordat.

La patru săptămâni după moartea lui Chanal, după ce riscul ca Le Ribault să depună mărturie a fost eliminat, la ora 8.25 a.m., pe data de 21 noiembrie, acţionând în concordanţă cu mandatul internaţional de arestare emis împotriva lui, patru ofiţeri ai poliţiei elveţiene au pătruns în camera de hotel a lui Loïc.

I s-a comunicat că justiţia franceză a cerut extrădarea sa imediată din Elveţia şi prezentarea sa în faţa unui tribunal francez. Aşa cum Loïc avea să afle curând, poliţiştii care îl luaseră în custodie nu ştiau nimic despre lupta pe care el o ducea împotriva guvernului francez sau despre acuzaţiile născocite împotriva lui. Poliţiştii elveţieni au fost uluiţi în momentul în care au aflat că acuzaţiile formulate împotriva lui Loïc erau legate de practicarea fără autorizaţie a medicinii.

Poliţia elveţiană, la îndemnul lui Loïc, a primit prin fax mandatul de arestare emis împotriva lui. Mandatul era insolţit de un document confidenţial cu menţiunea: „Acest document nu conţine decât informaţii care ar putea fi folosite pentru a ajuta ancheta. Nu pot fi luate în considerare din punct de vedere legal decât după verificarea lor". În secţiunea din document intitulată „Istoric" era scris „nimic", în paragraful ce purta numele de „Educaţie" nu era trecută nicio profesie, iar la ultima adresă cunoscută era înregistrată închisoarea din Gradignan, în anul 1997.

Dintr-un om cu o listă de diplome universitare la fel de lungă ca braţul său şi autor al unor numeroase lucrări ştiinţifice citate pretutindeni, această descriere îi reducea dintr-o singură lovitură statutul social şi academic, transformându-l într-o „non-persona".

Acuzaţiile care urmau şi care erau considerate ca fiind trecutul

criminal al lui Le Ribault, nebazate pe vreo dovadă, includeau şi un caz incredibil care implica „emiterea unui cec de pe un cont anulat". Se presupunea că Loïc ar fi făcut acest lucru în data de 7 ianuarie 1997, în oraşul Arcachon.

La data menţionată mai sus, Loïc era însă prizonier în închisoarea Gradignan, executând o condamnare de trei luni. Loïc a remarcat mai târziu ironic: „Eram chiar mai viclean decât Arsene Lupin (hoţ extrem de ingenios – personaj principal într-o serie de romane ale lui Maurice Leblanc) ..."

A DOUA DETENŢIE A LUI LOIC LE RIBAULT10

După ce a petrecut un scurt timp în custodia poliţiei, în timpul ultimei săptămâni a lunii noiembrie 2003, Loïc a fost închis la Champ-Dollon, închisoare situată la marginea Genevei. Comparând această celulă cu cea din Franţa, al a scris:

„Comparată cu celula mea franceză, nr. 124, din anii 1996 – 1997, sara sa elveţiană, celula cu nr. 258, mi s-a părut a fi de un lux nesperat: o celulă privată de aproximativ 12 $m^2$, curată, cu o toaletă şi o fereastră fără bare, cu vedere spre Mont Blanc. Pe măsură ce zilele treceau am descoperit şi apreciat curtoazia perfectă a personalului închisorii. Mâncarea era excelentă (aveam de ales dintre patru meniuri), mi s-a permis să mă plimb timp de o oră pe zi într-un spaţiu înconjurat e o plasă, amenajat pe acoperişul închisorii, să fac un duş în fiecare zi, să am acces la articole suplimentare (produse alimentare, ziare etc.) oferite de către administraţia închisorii (prin intermediul unui catalog de circa treizeci de pagini) şi la un televizor color. Toate, lucruri care fac detenţia relativ suportabilă".

Luxul lui Loïc nu a durat prea mult deoarece în mod misterios a fost brusc transferat în detenţie solitară programată să durere până în 22 decembrie.

Nu i s-a permis niciun vizitator, nici să trimită scrisori şi nici chiar să se întâlnească cu avocatul său elveţian. În ciuda numărului mic

---

[10] Loic Le Ribault – Letter to his supporters (Elveţia, 23 martie 2004), tradusă din franceză de Emma Holister. Textul original al lui Loic citează două lucrări realizate în favoarea lui: (1) Pierre Lance – *Savants maudits, chercheurs exclus*, Editions Tredaniel şi (2) Jean-Yves Bilien şi Pantxo Arretz – *Mandat d'arret contre un chercheur*, Satya Productions.

de dovezi împotriva lui, autoritățile franceze exercitau presiuni pentru a fi extrădat.

Autoritățile franceze au confirmat rapid acuzațiile aduse împotriva lui Loïc, la care au adăugat escrocherie și fabricarea și distribuirea unui produs toxic.

După o lună condițiile de detenție ale lui Loïc s-au îmbunătățit. I s-a permis să fie vizitat și să primească scrisori, deși nu-i era permis să-și utilizeze laptopul, element esențial pentru pregătirea apărării.

Pentru a adăuga o povară în plus la statutul de „urmărit general" al lui Loïc și în ciuda faptului că era deja în închisoare, autoritățile judiciare din Bordeaux au emis un alt mandat internațional de arestare pe numele său. Cu toate acestea, când avocatul său elvețian a întrebat în Franța despre noul mandat, judecătorul care pregătea cazul împotriva lui Loïc i-a comunicat că nu știe nimic despre acesta.

Pe măsură ce se apropia data de începere a procesului, 5 februarie, Loïc s-a decis să renunțe la lupta sa împotriva extrădării și să facă față situației.

În seara zilei de 3 februarie, Loïc a fost predat cu mâinile încătușate poliției franceze. Având la el laptopul și trei genți de călătorie, a fost transportat la închisoarea Bonneville. Acolo, în condiții de suprapopulare, și-a petrecut prima noapte dormind pe podea, fără măcar să fi mâncat ceva.

În ziua următoare poliția franceză l-a escortat, tot cu cătușe la mâini – dar fără bagaje, acestea fiind lăsate la Bonneville – la închisoarea Gradignan, unde fusese încarcerat cu opt ani înainte. Când a ajuns era ora 8 dimineața, 5 februarie, ziua procesului său. Din nou, nu mâncase nimic.

Loïc avea să rămână închis în închisoarea Gradignan timp de 20 de zile. Ceilalți prizonieri și paznicii închisorii, când l-au văzut au reacționat parțial cu sentimente de simpatie și parțial cu scepticism.

„Noi suntem aici pe bună dreptate" aveau ei să spună. „Dar tu, ce naiba faci aici?! Este dezgustător!"

Era ora 2.30 p.m. când Loïc a ajuns la Curtea de Justiție din Bordeaux. Mai târziu, Loïc a consemnat în scris următoarea descriere a „procesului" său. Păstrând tradiția tuturor scrierilor sale anterioare, descrierea sa nu este numai o proză reușită, ci și plină de sarcasm:

„Am fost primit cu căldură de către ofițerii de poliție care erau indignați de către tratamentul la care eram supus. Au insistat să îmi

ofere nişte apă cu zahăr pentru a mă ajuta să fac faţă şocului. De asemenea mi-au dat o bucată de sfoară pentru a o folosi ca pe o curea, pentru a îmi ţine pantalonii. Apoi am fost azvârlit în arenă, sau mai degrabă într-o cuşcă cu geam antiglonţ. Că doar, nu eram eu oare un prizonier periculos? Locurile rezervate publicului erau toate ocupate, şi în momentul în care am intrat s-a declanşat un val de aplauze, rapid înăbuşite de către doamna judecător. Completul de judecată era compus aproape exclusiv din femei – un coşmar pentru orice acuzat de sex masculin. Judecătoarea era însoţită de către două asistente marionete, care nu au deschis gura deloc. Pe de altă parte, Maud Vignau, procurorul public, a deschis gura prea mult. Ce ar fi de spus despre procesul meu în afară de faptul că a fost o parodie de justiţie? Fusesem deja condamnat la cinci luni de detenţie, aşa că pedeapsa care mă aştepta nu putea fi mai mică de şase luni. De fapt, de abia am auzit-o pe judecătoare, a cărei întrebări au dezvăluit o totală necunoaştere a cazului şi o flagrantă ignoranţă ştiinţifică. Cel mai interesant lucru a fost însă comportamentul lui Maud Vignau, delegatul procurorului (era doar un suplinitor al acestuia). În timpul întregii mele cariere de expert, am întâlnit numai magistraţi integri, interesaţi numai de dezvăluirea adevărului. În acest caz însă, am fost forţat brutal să fiu spectator la o faţă complet diferită a justiţiei: cea a unui magistrat care nu stătea în picioare, nici aşezat, ci care stătea tolănit într-un mod sadic.

Vorbind în numele poporului francez, în discursul ei final din partea acuzării, Maud Vignau s-a făcut vinovată de următoarele lucruri: minciuni – a afirmat că am furat invenţii de la poliţia franceză; ignoranţă – G5 era un pahar cu „apă” (sic) în care se arunca o cantitate mică de nisip; cruzime – eram un şarlatan; insulte – m-a comparat cu doctorul miraculos din desenele animate pentru copii Lucy Luke; dezonoare – o scrisoare de felicitare primită din partea lui Jacques Chaban-Delmas (1915 – 2000; politician francez, prim-ministru între anii 1969 – 1972) a fost transformată într-un exemplu al modului al modului în care „am făcut cadavrele să vorbească”; stupiditate şi aroganţă – pacienţii mei erau nişte „fraieri”.

La sfârşitul acestui râu de venin a cerut în sfârşit o amendă gigantică şi doi ani de închisoare. Pentru a se purta într-un mod atât de dezonorant, Maud Vignau trebuie să fie într-adevăr o persoană foarte tristă. Verdictul fiind amânat pentru deliberare, am fost dus înapoi

pentru o săptămână de detenţie, iar apoi, aşa cum era de aşteptat, am fost condamnat la plata unei amenzi de 8.000 de euro şi la executarea unei sentinţe de un an de închisoare cu şase luni suspendare, pentru practica ilegală a medicinii şi farmaceuticii. Am fost bine-nţeles achitat de acuzaţia de escrocherie şi de vânzare a unui produs toxic. În dimineaţa zilei de 24 februarie, la o săptămână după desfăşurarea „procesului" meu, uşile centrului de detenţie s-au deschis în sfârşit şi am părăsit închisoarea, însoţit de ovaţiile enorme a 600 de prizonieri ce aplaudau eliberarea mea şi îmi urau mult noroc"11.

DISTRUGEREA PROFESIONALA A UNUI MARE SAVANT ŞI DETECTIV

Loïc Le Ribault a trecut în ultimii ani prin experienţe bizare pentru un om care a fost întotdeauna un lider în domeniul său de cercetare, cu calificări academice considerabile, un om care îşi petrecea timpul în compania preşedinţilor şi unul dintre cei mai mari detectivi ai Europei moderne. Examinând de aproape povestea vieţii sale, sunt uşor de înţeles cauzele a toate acestea. Când l-am întâlnit şi intervievat prima dată pe Loïc, am descoperit că amândoi eram de aceeaşi vârstă şi că amândoi am fost implicaţi în evenimente care au zdruncinat societatea europeană în anul 1968. Experienţa lui Loïc din acea perioadă a fost, oricum, diferită de a mea. Loïc se lupta nu în numele clasei muncitoare, ci împotriva Republicii Franceze. Cunoştinţele sale în domeniul medicinii legale şi integritatea sa ştiinţifică l-au condus către un compromis cu statul francez pe o perioadă de 12 ani, compromis care, pe termen lung, s-a dovedit a-i fi aproape fatal. Acum, la opt ani după ce l-am întâlnit pentru prima dată, l-am înţeles pe Loïc în alt context decât cel politic, ca pe un individualist cu mare curaj şi îndemânare. Probabil că nu există ceva mai periculos pentru un stat decât un individualist adevărat.

În mod inevitabil, elementele războiului purtat de către Statul Francez împotriva lui Loïc Le Ribault sunt dificil de clasificat. A fost el persecutat deoarece a dezvăluit haosul din medicina legală franceză? A fost el vânat fiindcă a produs şi distribuit medicamente fără licenţă? A devenit el un pericol real pentru forţele armate franceze şi, în

---

[11] Paragrafele anterioare sunt extrase direct din Loic Le Ribault – *Lettre to his supporters*.

consecinţă, pentru stat, când a arătat că soldatul Chanal era un criminal în serie?

Deşi ar putea părea că Loïc a fost urmărit de către agenţiile guvernamentale franceze doar (sau în special) pentru că mărturiile aduse de el în cazul lui Chanal ar fi stingherit poliţia franceză şi Ministerul de Interne, totuşi faptul că a fost urmărit de către instituţiile medicale franceze trebuie să fie considerat ca fiind extraordinar. În cartea sa, *The Cost of A Discovery*, publicată în anul 2003, Loïc spune:

„Le-am explicat lui Eroline O'Keeffe şi surorii sale, Noeleen, faptul că a fost emis împotriva mea un mandat internaţional de arestare, oficial pentru practica ilegală a medicinii, dar în realitate, datorită colaborării mele cu serviciile de medicină legală ale poliţiei şi în principal în urma cazului Chanal, pentru care am dovezi oficiale şi consemnate în scris, care arată că rapoartele de expertiză efectuate de către laboratorul poliţiei din Lille au fost falsificate complet, în mod deliberat". Această explicaţie sugerează faptul că procesul deschis împotriva lui Loïc de către autorităţile din medicină este mai degrabă o faţadă decât o realitate. Adevărul este că de şapte sau opt ani, datorită dezvoltării, producerii şi distribuirii de către Loïc a bine cunoscutului bioxid de siliciu organic, acesta a devenit într-adevăr o ameninţare pentru instituţiile medicale şi companiile farmaceutice din Franţa.

În mod ironic, Loïc a fost etichetat ca dizident de unele straturi ale societăţii franceze, fiind extrem de probabil ca acestora să li se datoreze atât exilul în care se află cât şi faptul de a fi urmărit de către forţe sinistre. Este în însăşi natura conspiraţiei ca cei împotriva cărora se conspiră să aibă adesea dificultăţi în definirea clară a cauzei exacte a persecutării lor.

Oricum, un lucru poate fi spus cu o anumită certitudine: Republica Franceză are la activ o istorie neliniştitoare de comploturi ascunse şi conspiraţii întunecate de genul celor care l-au urmărit pe Loïc asemenea unei pisici ce se joacă cu un şoarece. Uniunea Europeană doar a întărit astfel de puteri secrete şi, după câte se pare, le-a făcut chiar mai greu de depistat. Loïc Le Ribault a devenit unul din primii dintre ceea ce se va dovedi probabil a fi numărul mare de exile datorate unei Noi Ordini Europene din ce în ce mai represive. Contează prea puţin dacă aceste exiluri sunt provocate aparent de către instituţiile medicale, industriale, militare sau poliţieneşti. După cea de-a doua perioadă de detenţie, Loïc şi-a exprimat sentimentele pe

care le simte în mod normal un exilat politic, la fel cum a făcut şi după prima sa detenţie:

„Nu am păstrat niciun resentiment împotriva Elveţiei, unde m-am simţit bine. Din puşcărie puteam vedea celălalt ţărm al lacului Leman şi priveam munţii francezi cu o indiferenţă totală. Franţa este o ţară în care nu voi mai pune piciorul niciodată”12.

DESPRE AUTOR:

Martin J. Walker este cercetător, scriitor şi activist politic. A scris câteva cărţi despre probleme sociale critice incluzând *Dirty Medicine* (1993; recenzată în NEXUS, vol. 2, nr. 10) şi *Skewed: Psychiatric Hegemony and the Manufacture of Mental Illness* (2003; recenzată în NEXUS, vol. 11, nr. 06). Textul complet al primului său articol despre Dr. Loïc Le Ribault a fost publicat mai întâi sub forma unei broşuri, *Loïc Le Ribault's Resistance: The creation of a treatment for arthrits and the persecution of its author, France's foremost forensic scientist* (*Slingshot Publications*, London, 1998, ISBN 0 – 9519646 – 1 – 5), epuizată în prezent.

NOTA EDITORULUI:

OS5 poate fi comandat din Irlanda, la următoarea adresă: Loïc Le Ribault, e/Ross Post Office, Castlebar, County Mayo, Irlanda. Loïc Le Ribault poate fi contactat la tel.: + 353 94 9028830; fax: + 353 94 9021061. alte informaţii pot fi obţinute prin intermediul următoarelor două site-uri: www.loicleribault.com sau www.g5. loicleribault.com.

— Preluat din NEXUS, Anul I, Nr. 2, Ediţia în limba română, august-septembrie 2005

12 *The Cost of A Discovery*, ibid.